

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2031/2017
Гж ап1 38/2017
21.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЋЋ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ..., ПП из ..., РР из ..., СС из ..., ТТ из ..., ЋЋ из ..., УУ из ..., ФФ из ..., ХХ из ..., ЦЦ из села ..., које све заступа пуномоћник Весна Нићин, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС, Огранак „ТЕ-КО Костолац“ из Костолца, и по противтужби тужиоца ЈП ЕПС, Огранак „ТЕ-КО Костолац“ из Костолца, против тужених: ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП, РР, СС, ТТ, ЋЋ, УУ, ФФ, ХХ, ЦЦ и ЧЧ, ради накнаде штете због неисплаћеног дела увећане зараде по основу сменског рада по тужби, и ради утврђења и накнаде штете по противтужби, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2605/16 од 19.10.2016. године, на седници одржаној 21.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца-противтужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2605/16 од 19.10.2016. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца-противтужених, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2605/16 од 19.10.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба туженог-противтужиоца, изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4 65/17 од 13.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1377/11 од 25.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да, за период од 18.03.2008. до 25.01.2011. године, исплати сваком од тужилаца појединачне износе са припадајућом законском затезном каматом, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да им тужени на износе мање исплаћене зараде по основу рада у смени из става један изреке уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО, по стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке,

одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да тужиоци-противтужени незаконито раде са скраћеним радним временом почев од 21.12.2001. године ступањем на снагу Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.70/01 и 71/01) којим је укинут основ за увођење скраћеног радног времена под називом „рад у сменама“. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди ништавост одредаба уговора о раду које се односе на скраћено радно време. Ставом петим изреке, одбачена је противтужба туженог у делу којим је тражено утврђење да тужиоци не раде у сменама, већ у циклусима кроз прерасподелу радног времена од почетка рада са скраћеним радним временом. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог којим је тражио да се обавезу тужиоци-противтужени да на име више исплаћених новчаних износа за рад у сменама са скраћеним радним временом исплате туженом противтужиоцу појединачне месечне износе за сваког тужиоца са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од 13.06.2012. па до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2605/16 од 19.10.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и седмом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 395. ЗПП (погрешно наводећи члан 404.), због потребе уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Крагујевцу је решењем Р4 65/17 од 13.06.2017. године предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2605/16 од 19.10.2016. године, у смислу члана 395. ЗПП.

Против наведеног решења, тужени-противтужилац је изјавио жалбу.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11), односно пре 01.02.2012. године, па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09) који је био на снази у време подношења тужбе, који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу туженог-противтужиоца чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Одредбом члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, када је по оцени Апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 395. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду да није одступљено од судске праксе Врховног касационог суда у примени члана 8. и 108. став 1. тачка 2. Закона о раду. У побијаним одлукама је изражен правни став нижестепених судова да је рад у сменама тужилаца вреднован при утврђивању основне зараде, тако што је коефицијент радног места вреднован при утврђивању основне зараде, приликом закључења уговора о раду јуна 2007. године који је у важности током целог спорног периода из ове парнице, на тај начин што су тужиоци уговорили са туженим исплату сменског рада који је вреднован кроз коефицијент за обрачун зараде и то увећање коефицијента за 5%, па како је сменски рад вреднован кроз утврђену основну зараду, захтев тужилаца је одбијен, а што је у складу са праксом Врховног касационог суда по овом питању, израженом у одлуци овог суда Рев2 2642/16 од 09.03.2017. године, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према члану 439. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09) ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели дана 03.10.2011. године.

Како се у конкретном случају не ради о парници о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа у коме је ревизија увек дозвољена, већ о имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање из радног односа, у коме вредност предмета спора побијаног дела, у односу на сваког од тужилаца посебно, очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца-противтужених није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић